

Úrnapja

Lk 9,11-17

„Ti adjatok nekik enni”

Az apostolok Jézussal a pusztába vonultak, mert az apostoli munka kimerítette őket. Ezt a fáradságot csak az ismeri, aki az emberi nyomorúsággal foglalkozik. Miközben mások bűját-baját hallgatjuk, szinte megfedkezve magunkról, minden lelki erőnk elfogy. Aki sok erőt ad másoknak, maga is kimerül, ezt a kimerültséget, csak lelki töltekezéssel lehet egyensúlyozni. Ilyenkor Jézus és szűkebb környezete mindig a pusztába vonult. Ide vonultak ki Izrael nagy tanítói, Mózesről kezdve Keresztelő Jánosig. A pusztai próféták, miután maguk lelkileg megújultak, mindig a zsidóság lelki megújítására törekedtek.

A tömeg azonban felfedezi Jézus és tanítványai „menekülési” kísérletét, és utánuk megy (11. v.). Jézus itt a pusztában sem hagyja magára a sokaságot, hanem barátságosan fogadja őket. A szövegből nem derül ki, hogy kifejezetten tanította őket, mert az erre vonatkozó szavak hiányoznak a történetből (11. b. v.). Inkább arra gondolhatunk, hogy barátságosan elbeszélgetett az emberekkel. Jézus ismert témái között szerepelt az Isten országa és a megtérés. Ne képzeljük őt megszállott, életidegen tanítónak, hanem olyan valakinek, akinek volt türelme, hogy a mindennapi életre vonatkozó jó tanácsokkal lássa el az embereket. Mert Jézus mindig a teljes embert akarta boldoggá tenni.

Ezért nem hagyja, hogy elküldjék a tömeget (12. b.), hanem kéri a tanítványokat, hogy adjanak nekik enni. A kenyérszaporítás történetére mintegy hatszor utalnak az evangéliumok, de igen különböző módon. Némely elbeszélésformára erős szimbolizmus rakódott, és összekapcsolódik a történet az eucharisztikus áldozattal. Az esemény a kései órában történt. Az apostolok tudták, ennyi embert képtelenek megetetni. Hogy mekkora tömegről volt szó, ezt csak a történet végén emlegetett maradék alapján lehet felbecsülni.

Jézus nem hagyja, hogy a nyájas beszélgetés után csupán jó tanáccsal térjenek haza az éhes, elcsigázott emberek. Ő valami többet akar nekik nyújtani. Az ötvenes csoportokba való letelepítés az izraeli stratégiára emlékeztet (14. b.). Mintha a csodálatos pusztai táplálékkal megismétlődne a kivonulás eseménye. Talán akik átél-

ték a kenyérszaporítást, erre asszociálva Isten vándorló népének tartották magukat. A tanítás után kiosztott táplálék mindennél jobban bizonyítja, Jézus nem elvont aszketikus tanító. Nem böjtöltetni akarja követőit, hanem megadni nekik, ami szükséges. A kenyérszaporítás történetéből azt is látjuk, hogy akik Istent követik, azokról Isten gondoskodik is. Akik most jóllaktak, azok nem csupán vendégeskedtek, hanem megérezhették a messiási lakoma előízét. Nem csak a testük, hanem a lelkük is töltekezett. Ezt az összetett tapasztalatot különböző technikák felhasználásával próbálja közvetíteni a szöveg.

A világtól való elvonulás nem tartozik a mai vezető eszmék közé. Lelki tanács után csak kevesen vágnának neki a pusztának. Sőt, a magányban való töltekezést is alig merjük felvállalni. Sok esetben még a csönd elől is menekülünk. De egyes pillanatokban az ember elérkezik arra a pontra, amikor üresnek érzi magát, és töltekezni szeretne. És ekkor Jézus lép be a mi életünkbe. Akik rájöttek, hogy a „lelki táplálék” legalább olyan fontos az ember életminőségének megőrzéséhez, mint a földi táplálék, azok más stílusban, más értékek szerint rendezik be keresztény életüket.

Kérdezzük meg magunktól, most hol tartunk? Az emberi forgatagba menekülünk, vagy lelkünk nyugalomát, elvesztett üdvösségünket, az Isten országának békéjét, életünknek értelmet adó tevékenységet akarjuk megtalálni? A világnak egyes részein a kenyérszaporítás és a szociális kérdés megoldása égetően szükséges. Európában és nálunk inkább a lelket kellene táplálni, óvni és gyógyítani. A jóléti társadalom kissé elhízott tagjai ugyanis lélekben kimerültek és elcsigáztak.

Ima mennyei kenyérért

*Hálát adok neked, mert nálad mindig van kenyér szá-
munkra, még ha nem is tudunk róla. Áldott legyél, Atyánk,
akinek úgy tetszik, hogy megosszuk egymással kenyeredet.
Áldunk téged, Jézus, aki tested kenyerével tápláltad tested
tagjait. Kérünk, vezess ki minket a pusztába és add nekünk
minden nap e mennyei kenyeret, mely megerősíti szívün-
ket, az országodba vivő hosszú úton. Amen.*